

Svätý Albán, (Anglicko, r. 304)

Pred rokom 300 bolo Anglicko pod rímskou nadvládou a trpelo rímskou perzekúciou. Albán, pohanský vojak, slúžiaci v rímskej armáde, sa stal prvým kresťanským mučeníkom v Anglicku. Albán počul prvýkrát o Kristovi vo Verulámii, keď vo svojom dome ukryl kresťana menom Amphibalusa, ktorý utekal pred úradnou mocou. Čistý a zbožný život Amphibalusa natoľko oslovil Albána, že po niekoľkých rozhovoroch požiadal o krst. Medzitým však guvernér Verulámie poslal do Albánovho domu vojakov, aby tu zatkli Amphibalusa. Albán mu však pomohol ujsť. Vladára to veľmi rozhnevalo. Nielenže nezatkol Amphibalusa, ale ešte sa i ukázalo, že jeden z jeho vlastných vojakov sa stal kresťanom! Guvernér dal Albánovi obvyklú voľbu, buď bude obetovať kadidlo rímskym bohom alebo skončí na popraviske. Albán na to odpovedal: *„Uctievam a klaniam sa pred pravým a živým Bohom, ktorý stvoril všetky veci.“* Vladár sa ho opýtal: *„Z akého domu alebo kmeňa pochádzaš?“* Albán odvetil: *„Z akého dôvodu sa ma pýtaš na môj pôvod? Pokiaľ však túžiš počuť pravdu o mojom náboženstve, vedz, že som teraz kresťanom a zasvätil som svoj život kresťanskej službe.“* Po týchto slovách Albána zbili. Keď Albán odmietol páliť kadidlo pohanským bohom, rozkázal vladár, aby bol popravený. Aby došiel na popraviske, musel Albán prejsť cez rieku. Most bol preplnený pozerajúcim sa davom mužov a žien všetkých kategórií a veku. Albán zostal vo svojej viere pevný až do konca a jeho príklad priniesol mnoho nových obrátení. Hovorí sa, že kat odhodil svoj meč a prihlásil sa k viere v Albánovho Boha, a stal sa následne druhým mučeníkom Británie. Tretím mučeníkom bol potom sám Amphibalus, ktorý keď sa dozvedel o Albánovom zatknutí, išiel sa sám prihlásiť vladárovi. Mesto Verulámium bolo neskôr pomenované na St. Alban. Albánovo vyznanie, *„uctievam a klaniam sa pred pravým a živým Bohom, ktorý stvoril všetky veci,“* sa v St. Alban používa až dodnes.

Simeon (4. storočie)

Keď počet kresťanov v Perzii začal rásť a začala sa formovať cirkev i so svojim predstavenými, mágovia, ktorí sa považovali za strážcov perzského náboženstva, začali byť veľmi nervózni. Predstúpili pred perzského kráľa Satora a vzniesli obvinenie proti Simeonovi, ktorý bol vtedy arcibiskupom dvoch kráľovských miest Perzie. Kráľ Sator týmto obvineniam uveril a na kresťanov najskôr uvalil veľké dane, i keď vedel, že väčšina z nich si zvolila dobrovoľnú chudobu. Neskôr prikázal kresťanských kňazov a tých, ktorí viedli bohoslužby, pobiť mečom. Kostoly boli zničené, majetok prepadol kráľovskej pokladnici a Simeon bol uvrhnutý do väzenia ako zradca kráľovstva a perzského náboženstva. Reťazami spútaný bol potom predvedený pred kráľa. Keď kráľ vydal rozkaz, aby ho dali na mučidlá, Simeon neprejavil ani strach, ani neprosil kráľa o milosť. Rozhorčený kráľ sa tiež Simeona spýtal, prečo sa pred ním nepoklonil, požiadal ho o náležitú poctu a prikázal mu, aby uctil slnko. Sator mu pohrozil, že pokiaľ by sa mu vzoprel, vztiahne ruku na všetkých kresťanov. Ale Simeon vo svojom presvedčení zotrval a odmietal uctiť kráľa i slnko. Preto kráľ rozhodol, aby ho opäť v reťaziach odviekli. Nasledujúci deň sa Simeon dozvedel, že kráľ nechal popraviť dokonca svojho vychovávateľa, lebo i on odmietol uctievať slnko a obrátil sa k pravému Bohu. Kráľ nakoniec vydal rozkaz sťáť samotného Simeona a spolu s ním i stovky ďalších väznených kresťanov. Simeon bol sám svedkom popravy mnohých svojich spoluveriacich, ktorí spravovali cirkev. Keď viedli odsúdených na popraviske, pristúpil k nim vrchný mág a žiadal ich, aby si ušetrili život, prijali náboženstvo kráľa a vzdali poctu slnku. Ale pretože nikto tejto žiadosti nevyhovel, začalo sa s popravami. Simeon stál pri tých, ktorých zabíjali a posilňoval ich. Volal na nich, že zomrieť pre Boha je najväčším šťastím. Všetci kresťania išli ochotne zomrieť. Nakoniec prišiel rad i na Simeona, aby sa konečne stretol so svojim

jediným Kráľom – Kristom. Staroveká Perzia sa nachádzala tam, kde v našich dňoch leží Irán. Tam sú i dnes odvážni kresťania pre vieru v Krista zatýkaní a väznení.

Svätý Marinus (rok 268)

Marinus mal byť povýšený. Na neobsadené miesto stotníka sa zdal byť tým pravým mužom. Ale jeden z vojakov ho udal, že je kresťan, a tak nemôže byť kandidát na stotníka. Okrem toho Marinus odmietol vyznať pohanskú prísahu a nepokladal sa za hodného prijať výsadu stotníka. Rímsky sudca si nechal Marinusa predviesť a spýtal sa ho, či je skutočne kresťan. „Som“, odpovedal vojak. Úradník dal Marinusovi tri hodiny na to, aby svoje presvedčenie zmenil. O chvíľu sa Marinus stretol s biskupom, ktorý ho vzal do kostola. „*Prečo sa rozhodneš?*“ Pýtal sa ho biskup. „*Pre ten život, kde bude tvoje meno zapísané ako vojak nebeského Kráľa alebo pre meč, ktorým slúžiš pozemskému kráľovi?*“ Biskup mu potom povedal: „*Primkni sa pevne k Bohu a On ťa bude posilňovať.*“ Marinus bol opäť predvedený pred úradníka a vyznal, že sa rozhodol nasledovať Krista. Okamžite bol odvedený a popravený. Čo však nasledovalo, to Rimanov nahnevalo. Veľmi známy senátor Asterius, ktorý sa tešil priazni rímskych cisárov, bol natoľko zasiahnutý Marinusovou statočnosťou, že zahalil vojakovo mŕtve telo do svojho plášťa, odniesol ho k svojmu vlastnému hrobu, do ktorého ho potom pochoval. Za tento čin bol Asterius rovnako sťatý. Marinusova odvaha dokázala podnietiť rímskeho senátora natoľko, že sa nezľakol ani mučeníckej smrti. Aká inšpiratívna je naša odvaha?